

Почитаеми Г-жи и Г-да,

Отъ всичко това, което до сега ви изложихъ, вѣрвамъ да сте се убѣдили, че въ миналитѣ страшни и усилни врѣмена, нашитѣ дѣди сж се намирали подъ ярема на едно нечувано въ историята робство. Нъ, при всичкия ужасъ на турския гнетъ и на грѣцкитѣ коварства, българитѣ не сж дохождали никога до грозното положение, да забравятъ съвсѣмъ своята минала слава. Тѣ не сж забравяли никога, че сж имали царе и патриарси и че трѣба съ орѣжие въ рѣцѣ да извоюватъ загубената си свобода и да възстановятъ старото си царство. Тѣй, ние имаме народни пѣсни, въ които се описва, какъ българската майка е приспивала своитѣ мъжки рожби и какъ имъ е пѣла: да раснатъ и да пораснатъ, голѣми юнаци да станатъ и царството да си отърватъ ¹⁾, защото царството имъ е бащино.

Ето единъ примѣръ:

Майкя Стояна лъуляла,
Лъуляла и му пеяла:
„Нани ми, сине Стояне,
Та голѣм да ми порастеш,
Царството да си отървеш
От тия рѣце душмански;
Царството ти ie баштино,

¹⁾ Мил. сб. кн. VIII, стр. 360.